

Krieltje en het zandkasteel met de slimme gracht

11-08-2026

Krieltje, Kluitje en Kerrie waren op het strand. Het was eb geworden. De zee lag een stuk verderop te ruisen en op het natte zand waren overal kleine plassen achtergebleven. Sommige waren maar dunne spiegelplekjes. Andere waren echte watertjes, met ribbeltjes van de wind erin. Kerrie liep er voorzichtig omheen. Nou ja, eerst voorzichtig. Daarna zette hij één poot in een plas, keek verbaasd naar zijn natte teen en vond het toen ineens een uitstekend idee. “Niet alles leegspetteren,” zei Krieltje. Kerrie keek op alsof hij alleen wetenschappelijk onderzoek deed. Kluitje wees naar een brede kuil in het zand. Daar stond nog best veel water in. “Kijk,” zei hij. “Die is diep.” Krieltje ging ernaast staan en keek naar het zand eromheen. Het was stevig en nat, maar niet zo dicht bij de zee dat elk golfje er meteen overheen kwam. “Dit is een goede plek,” zei ze. “Voor wat?” vroeg Kluitje. Krieltje glimlachte. “Voor een zandkasteel met een gracht die echt water krijgt.” Kluitje keek naar de plas. Toen naar het zand ernaast. Toen begreep hij het. “Dan hoeven we het water niet helemaal van de zee te halen.”

“Precies,” zei Krieltje. “We gebruiken gewoon dit watertje.” Dat vond Kerrie ook een uitstekend plan, al wist hij vooral zeker dat er gegraven moest worden. Ze begonnen naast de diepe plas te bouwen. Niet te dicht op de rand, want dan zou het kasteel zacht worden en inzakken. Maar ook niet te ver weg, want dan werd het water naar de gracht krijgen weer een hele verhuizing. Krieltje maakte de eerste toren met haar emmertje. Plop. Kluitje drukte de muren stevig aan met beide handen. Kerrie schoof zand naar achteren met zijn poten en keek daarna trots alsof hij net een compleet paleis had ontworpen. “Dank je, bouwopzichter,” zei Krieltje. Kerrie kwispelde. Na een tijdje stond er een prachtig zandkasteel. Het had vier torens, een poort, schelpjes op de rand en een klein vlaggetje van zeewier. Maar het belangrijkste was nog niet klaar. De gracht. Krieltje trok met een schelp een ronde lijn om het kasteel. “Hier komt hij,” zei ze. “Niet te dicht bij de muren.” “Want dan zakken ze in,” zei Kluitje. “En niet te ver weg,” zei Krieltje. “Want dan moet het water te hard werken.” Ze groeven samen de gracht.

Pagina 1/3

Krieltje en het zandkasteel met de slimme gracht

11-08-2026

Krieltje maakte de bochten netjes. Kluitje haalde het zand uit de diepere stukken. Kerrie mocht helpen waar Krieltje een streep had gezet. Dat ging goed. Tot Kerrie een eigen idee kreeg. “Kerrie, nee. Dat is geen geheime tunnel. Dat is de westmuur.” Kerrie stopte meteen en ging zitten met een snuit vol zand. Toen de gracht klaar was, stond er nog geen water in. Maar dat was de bedoeling. Krieltje ging bij de plas zitten en keek naar het randje zand tussen de plas en de gracht. “Als we hier zomaar alles openmaken,” zei ze, “loopt het water misschien te hard naar binnen.” “Dan spoelt de rand weg,” zei Kluitje. “Dus we maken eerst een klein poortje.” Kluitje pakte een schelp. “Een waterpoortje.” “Ja,” zei Krieltje. “En de gracht moet iets dieper zijn dan het poortje. Dan loopt het water vanzelf naar de gracht.” Kluitje knikte. “Water wil altijd naar het laagste plekje.” “Dan zorgen wij dat de gracht het laagste plekje is,” zei Krieltje. Ze groeven de gracht nog een klein beetje dieper. Daarna maakten ze tussen de plas en de gracht een smal stukje zand los. Niet helemaal open. Nog niet. Een krabbetje kwam zijwaarts aanlopen en bleef naast Kerrie staan. Kerrie keek naar het krabbetje. Het krabbetje keek naar Kerrie. “Geen vergadering zonder ons,” zei Krieltje. Het krabbetje liep naar de gracht en ging daar zitten alsof hij de bouwinspecteur was. “Hij keurt het goed,” zei Kluitje. “Of hij wacht op water,” zei Krieltje. Toen was het zover. Krieltje stak voorzichtig haar schelp in het laatste randje zand. “Rustig,” zei Kluitje. “Ik doe rustig,” zei Krieltje. Ze haalde een klein beetje zand weg. Eerst gebeurde er niets.

Toen kwam er een dun stroompje. Het water uit de plas vond het smalle poortje, gleed erdoorheen en liep de gracht in. Krieltje hield haar adem in. Kluitje ook. Kerrie niet. Die hijgde gewoon vrolijk door. Het stroompje werd iets breder. De gracht vulde zich langzaam. Niet met een klap, maar netjes. Eerst aan één kant. Daarna verder rond het kasteel. “Hij doet het,” fluisterde Krieltje. Kluitje stak zijn schepje in de lucht. “De gracht werkt!” Kerrie blafte één keer. Het krabbetje stapte meteen in het water en liep parmantig langs de binnenrand. “Eerste bewoner,” zei Krieltje. “Of koning,” zei Kluitje. “Een koning met scharen.” Ze lachten. Maar toen zagen ze dat het water ook weer een beetje terug wilde naar de plas. “O,” zei Krieltje. “Hij loopt langzaam terug.” “Dan moet het poortje slimmer,” zei Kluitje. Krieltje pakte een paar schelpjes en legde ze bij de opening. Kluitje schoof er nat zand tegenaan. Samen maakten ze een klein drempeltje. Niet dicht, want dan kon er geen water meer bij. Niet te open, want dan liep alles terug. Gewoon precies ertussenin. Dat lukte niet in één keer. Het eerste drempeltje zakte in. Het tweede werd door Kerries staart plat gемеpt. Het derde was zo hoog dat er helemaal niets meer gebeurde. Bij het vierde stroomde er nog een beetje water naar binnen, maar bleef de gracht veel beter gevuld. Krieltje zat op haar knieën en keek trots naar het kasteel. “Dit is geen gewone gracht,” zei ze. “Nee,” zei Kluitje. “Dit is een nadenkgracht.” “Een slimme gracht,” zei Krieltje. Kerrie legde zijn kop scheef. “En een hondveilige gracht,” zei Kluitje. Kerrie stak één poot vooruit. “Kerrie,” zei Krieltje.

Pagina 2/3

*Door Marion Hesseling(-Vijlbrief) en Codex
“Voor de insecten, de vogels en alles wat erbij hoort”*

Krieltje en het zandkasteel met de slimme gracht

11-08-2026

Kerrie trok zijn poot weer terug. Ze bleven een tijdje bij het zandkasteel zitten. De zee ruiste verderop. De plas glinsterde naast het kasteel. Af en toe liep er nog een beetje water door het poortje naar de gracht. Niet voor altijd. Maar lang genoeg. Krieltje zette een schelp boven op de hoogste toren. “Voor het bewijs,” zei ze. “Welk bewijs?” “Dat het echt gewerkt heeft.” Kluitje glimlachte. Na een poosje zakte het water in de gracht langzaam lager. Het zand dronk ervan. De plas werd kleiner. De zon maakte alles warmer en droger. “Hij gaat leeg,” zei Kluitje. Krieltje knikte. “Ja. Maar dat geeft niet.” “Niet?” “Nee,” zei Krieltje. “Een zandkasteel hoeft niet voor altijd te blijven. Het moet alleen even bijzonder zijn.” Kerrie ging naast haar zitten met zijn zanderige neus tegen haar arm. Het krabbetje liep terug naar de rand van de plas, alsof zijn koninklijke bezoek klaar was. Krieltje keek naar de slimme gracht, het schelpenpoortje en het kasteel dat langzaam een beetje schever werd. “Volgende keer,” zei ze, “maken we misschien twee poortjes.” “Of een brug,” zei Kluitje. “Of een bordje: verboden voor hondenpoten.” Kerrie keek de andere kant op. Krieltje lachte. Toen pakte ze het schelpje van de hoogste toren en stopte het in haar zak. “Voor later,” zei ze. Kluitje knikte. Want sommige kastelen blijven staan. Sommige kastelen verdwijnen. En sommige kastelen blijven gewoon in je hoofd wonen, omdat je samen hebt bedacht hoe het water erin moest komen.

Pagina 3/3

*Door Marion Hesseling(-Vijlbrief) en Codex
“Voor de insecten, de vogels en alles wat erbij hoort”*